

да чуятъ пискливия вой на минохвъргачкитѣ, да отекне поне веднажъ въ ушитѣ имъ тревожниятъ звънъ на окопната газова камбана и, захлупени подъ гуменитѣ бузи на маската, да дишатъ, да мислятъ и разсждаватъ само върху едно: напредъ . . . да можеха да видятъ какъ се трошатъ канари подъ краката имъ и какъ куршумитѣ, удряйки се въ гранитнитѣ гърди на закритията ни, се сплѣскватъ и протичатъ въ кжси оловни струйки . . . , тогава тѣзи хора ще се увѣрятъ, че не биха се отказали отъ хапване по четири пжти на день и прави да спятъ.

Следъ като почакахме десетина минути и храната не дойде, съ удоволствие се отказахме отъ нея, защото сънътъ ни предлагаше нѣщо по-примамливо — да легнемъ и затворимъ очи. „Внимавай — казахъ си — двубоятъ започна!“

Съ залѣзъ слънце ротата ни почна да се изнизва отъ бойното разположение. Като по команда и луната се показа: широка, зачервена, като да бѣше воювала заедно съ насъ. Нейнитѣ отначало полегати лжчи бързо станаха кдси, а заедно съ това и лицето ѝ се избистри и наполовина умали. Подъ нейната дружелюбна свѣтлина се виждаше сега малката колона, ротниятъ отпредъ, а още по-напредъ — силуетътъ на охранителния патруль.